

Tillæg til eller Forandringer i Straffeloven. Den høitærede Justitsminister har ment, at denne Affattelsesform, som gaar ud paa, at Paragrafer i en bestaaende Lov skulle affattes anderledes, end de allerede foreligge i Loven, saaledes at den nye Affattelse af Paragrafen skal ved nye Dptryk af den paagjældende ældre Lov indsættes i denne, vilde bidrage til at fremme Straffelovens Enhed og Helhed, saa at den kunde komme til at ligge klarere for dem, som skulle anvende den. Jeg skal indbrømme den høitærede Justitsminister, at, set fra et aldeles theoretisk Standpunkt, kan der tale en hel Del derfor; men jeg tror dog, at, naar man vil betragte denne Sag noget nærmere, saa vil det vise sig, at det er en unaturlig og usand Fremgangsmaade at følge. Jeg tror, at i dette som i alle Forhold er det det Rigtigste at holde sig til den simple og naturlige Fremgangsmaade og ikke at bevæge sig i Fiktioner. Naar en Lov er kommen ud, staar det ikke i nogen menneffelig Magt at forandre en Paragraf i selve den Lov, der saaledes i sin Tid er udkommen. Man kan naturligtvis give forandrede Bestemmelser; men det er en Fiktion, at en Lov betegnes som en Lov fra et vist tilbageliggende Tidspunkt med et Indhold, som den ikke havde, da den oprindelig blev til Lov. Derfor siger jeg, at det er at fravige den simple og naturlige Fremgangsmaade, naar man giver en Lov en saadan Affattelsesform. Den høitærede Justitsminister har ved Sagens 1ste Behandling, foranlediget dertil ved et Spørgsmaal af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), udtalt, at Tanken ved at vælge denne Affattelsesform var den, at, naar der kom et nyt Dptryk af Straffelovbogen, skulde disse nye forandrede Paragrafer indsættes i den, saaledes at det i det nye Dptryk vilde se ud, som om disse nye Paragrafer havde staaet i Loven fra dens første Udgivelse af, og man kan altsaa være uvidende om, at disse Paragrafer tidligere have haft et andet Indhold. Det tror jeg er at give en urigtig Fremstilling af, hvad der virkelig er foregaaet, og naar den høitærede Minister mener, at man opnaar Helhed og Enhed og let Overskuelighed af Straffeloven ved en saadan Fremgangsmaade, saa maa jeg

gjøre opmærksom paa, hvad den høitærede Minister ogsaa har udtalt ved 1ste Behandling, at det er ikke Tanken, fordi der nu sker en saa liden Forandring i Straffeloven — jeg siger liden i Henseende til det Kvantitative, idet jo kun 3 enkelte Paragrafer deri forandres —, derfor nu strax at foranstalte et nyt Dptryk af Straffeloven, saa at altsaa, indtil der fremkommer flere Forandringer deri, det vil sige saamange, at der findes Roie til at udgive hele Straffeloven paany, alle de, der i Mellemtiden skulle benytte Loven, dog ville blive nødte til at ty til de udgivne Tillægslove til Straffelovbogen; men dette vil med andre Ord sige, at for hele dette Tidrum, der maasse kan strække sig over 10—20 Aar, opnaas den tilsigtede Enhed slet ikke. Dertil kommer endelig, at, selv om man nu ogsaa hurtigere vilde udgive et nyt Dptryk af Straffeloven, saa vil denne jo blive trykt som „Straffelov af 10de Februar 1866“; men de, som ikke nøie følge Lovgivningen, og som tilfældigt saa et endnu bevaret ældre Exemplar af Straffeloven ihænde, saaledes som den oprindelig blev udgiven, og saa ved Siden af denne ser en anden Udgave, ville jo være i Ubished om, hvilken af de to Udgaver der er den gjældende; thi det, at en Bogtrykker sætter paa Bogen: „Trykt i 1871“ f. Ex., kan dog virkelig ikke være Bevis for, at den ene af de to Udgaver skal være den gjældende fremfor den anden. Ja, dersom det stod i den høitærede Ministers Magt, med eet Slag at saa tilintetgjort alle mulige Exemplarer af den oprindelige Udgave, saa at ingen af dem mere eksisterede i den hele vide Verden, saa kunde den Tvivl ikke opstaa. Men selv om man nu udgiver et helt nyt Dptryk af Straffeloven, saa staar denne dog med sit tidligere Indhold i alle Lovsamlinger, og der kan man dog ikke forandre den paa anden Maade, end ved at ty til Tillægslovene og optage disse som senere selvstændige Love. Jeg tror derfor, at det i praktisk Henseende har sine Banskkeligheder at gaa den her tilsigtede Vej, og at det vil vise sig, at den Enhed og Helhed, som søges bevaret ved den foreslaaede Affattelsesform, ingenlunde vil opnaas og i alt Fald ikke opnaas før efter et